

Mulți oameni din lume și din biserică sunt în

ADEVĂRATA FERICIRE

căutarea fericirii. Ei o caută cu înfrigurare și o găsesc. Mulți o caută în averi, în plăceri, în case luxoase cu apartamente pe care și le decorează după aceea cu tot felul de lucruri noi și moderne, își cumpără mașini luxoase, se îmbracă după ultima modă... Dar, în final, fericirea totuși nu este acolo sau îi auzi cum spun că nu sunt fericiți.

În contrast cu toate acestea putem vedea o altă categorie de oameni care poate nu sunt realizați pe plan material, care nu au case luxoase, care nu sunt realizați nici pe plan profesional, care trăiesc uneori în lipsuri, alții în nevoi și în probleme de tot felul, dar totuși pe fața lor se poate citi acea radiație a păcii și a bucuriei interioare din inima lor.

“De ce?” se pune firească întrebare a omului de rând. Pentru că ei sunt fericiți cu Dumnezeu lor. Ei au găsit adevărata

fericire, ei au găsit pe Domnul bucuriei!

Cred că și bogăția și înțelepciunea vin de la Domnul și cred că ele ne sunt dăruite de El ca noi să fim fericiți. Și noi chiar suntem fericiți cu El, Domnul nostru.

Fericirea nu este niciodată o stație finală, la care, dacă ai ajuns, de acum încolo nu poți să fii decât fericit. Nu!! Fericirea poți să o ai numai dacă ești în legătură cu Creatorul tău. El e Singurul care îți poate da fericirea pe care să o răspândești pretutindeni.

Isaia 48.18: “Pacea ca un râu și fericirea ca valurile mării...” Marea poate crea valuri mari și înalte. Închipuiți că fericirea pe care o dă Domnul este cu mult mai mare decât poate ridica marea valurile. Problema este numai să vrei să o ai și tu.

Sorin Streianu

ANUNȚURI:

- În data de 16 septembrie 2006, la ora 18:00, va avea loc ediția a 11-a a întâlnirii ARATIM, unde sunt așteptați tineri din județele Arad și Timișoara (și nu numai).
- Începând cu data de 23 septembrie se reiau serile de tineret. Acestea vor avea loc în fiecare sâmbătă de la ora 18:00.

Îți place să scrii? Ai poezii personale, eseuri sau mici gânduri pe care le-ai așternut cândva pe hârtie și te-ai gândit că nimănui nu-i pasă de ce ai scris tu? Nouă ne pasă! Așa că nu ezita să ne trimiți creațiile tale la adresa de e-mail ramona_gheju@yahoo.com și cele mai bune vor apărea în buletinul bisericii.

SERVICIILE BISERICII

DUMINICĂ : 9-12 Serviciu divin

18-20 Serviciu divin

MARȚI : 18-20 Seară de rugăciune

JOI : 18-20 Serviciu divin, studiu biblic

Vă stăm la dispoziție pentru nevoile dumneavoastră spirituale :

Pastor Nelu Filip : tel. 0745-306431

Diacon Romica Florescu : tel. 0721-644073

Prezbiter Sandu Guler : tel. 0722-510842

Diacon Paul Moldovan : tel. 0745-531218

BISERICA POARTA CERULUI

Timisoara — str. Banu Mărăcine nr.25

tel. 0256-472002 e-mail: poartacerului@gmail.com

“O poartă deschisă către ceruri”

BINE ATI VENIT LA BISERICA PENTICOSTALA POARTA CERULUI I

După cum sugerează numele acestei biserici, aici este locul în care Dumnezeu vine la oameni și oamenii pot intra în prezența lui Dumnezeu.

Bucurați-vă împreună cu noi în părtășie sfântă, chemați-L împreună cu noi pe Domnul în rugăciune, înălțați-L împreună cu noi pe Domnul în cântare, cunoașteți-L împreună cu noi pe Domnul prin Cuvânt și nu uitați că obiectivul nostru este să trecem dincolo de Poartă ca să trăim împreună atmosfera cerească ori de câte ori ne adunăm laolaltă.

LA POARTA CERULUI SUNTEM CU DUMNEZEU!
LA POARTA CERULUI DUMNEZEU ESTE CU NOI!

Pastor Nelu FILIP

O VIATA NOUA IN CRISTOS

Mă numesc Alisia Cristea și am 20 de ani. Acum 4 ani am ales să-L urmez pe Domnul... și a fost cea mai bună decizie pe care aș fi putut-o lua vreodată. Dar să încep cu începutul...

Aveam 15 ani, tocmai absolviseam examenul de capacitate, iar intrarea la un liceu bun era ca și făcută, deoarece aveam o medie suficient de mare pentru aceasta. Numai că gândurile omului nu se

potrivesc cu gândurile Domnului... Cu o zi înainte de afișarea oficială a rezultatelor am reușit să le accesez de pe Internet, ca să aflu cu stupoare că liceul la care am intrat nu era J. L. Calderon așa cum speram și era de așteptat, ci... Liceul de Chimie Industrială Azur. Cred că am verificat de zece ori rezultatul înainte să închid pagina de Internet, sperând să fie o eroare, o glumă, orice, numai să nu fie adevărat...Doar că era... Mi-am amintit că pe lista de opțiuni (completată de mine), pe lângă liceele bune care ocupau primele locuri ale listei am ales și Azurul pe ultimul loc, așa, mai mult în glumă... Nu aveam de unde să știu că acea glumă îmi va schimba viața...

A trecut și vacanța de vară, iar acum se apropia prima zi de liceu de care mie îmi era groază, frică, dar mai ales rușine... Odată ajunsă la deschiderea anului școlar și cunoscându-mi noii colegi și profesori, mi-am dat seama că nu e chiar așa de rău și, resemnată, am decis să învăț foarte bine primul an, ca mai apoi să mă transfer fără probleme la liceul dorit. Au început și cursurile și, ca la orice liceu necreștin, au început și balurile... ”Iată ceva, îmi spuneam eu, ce îmi va îndulci puțin șederea în liceul acesta amărât.” Astfel că, de la participare și până la organizarea balurilor mă implicam în tot ceea ce se putea. Profesorii au început să remarce acest „talent” al meu, așa că mai mereu eram solicitată să îi ajut cu câte ceva. În acest timp, un coleg mai mare mi-a făcut cunoștință cu verișoara lui, care era și ea elevă la acel liceu. Ema (așa o cheamă) era o fată foarte liniștită și mi se părea că are ceva special, dar nu știam exact ce. Oricum am devenit foarte bune prietene.

Într-o zi, colegul meu m-a întrebat ce program am pentru duminică. I-am răspuns că nu am nimic special, iar el m-a întrebat dacă n-aș vrea să merg la biserică. „Bine, mergem la Catedrală”, i-am răspuns eu. El mi-a spus că nu la Catedrală, ci la poacăiți, pentru că e botezul lui și s-ar bucura să merg și eu.

continuare în pagina următoare

continuare din pagina precedentă

Pentru mine era prea mult: colegul meu era pocăit și aveam să aflu că Ema era pocăită și ea. Am stat puțin pe gânduri, dar i-am spus că voi merge mai mult de dragul prieteniei mele cu Ema. Zis și făcut. Duminică am mers la biserică, bineînțeles fără să le zic nimic alor mei. Mi-a plăcut botezul. Mi s-a părut ceva foarte interesant să văd tineri și bătrâni care se botează la maturitate. După botez am mers la Ema acasă și i-am cunoscut părinții și frații (9 la număr) și am petrecut o duminică foarte plăcută cu ei. Am început să merg la serile de tineret organizate în diferite biserici, începusem să cunosc tot mai mulți tineri creștini și îmi plăcea acest anturaj. Am înțeles că distracția nu înseamnă numai muzică și dans, ci că există și altceva. Totuși, încă nu renunțasem la baluri.

După serile de tineret, Ema m-a dus la Elim ca să văd și un program de biserică obișnuit. Îmi plăcea programul, însă cel mai mult îmi plăceau cântările orchestrei. Începusem să merg tot mai des la biserici, oriunde se anunța ceva mai deosebit. Ema făcea tot posibilul să mergem și noi. Îmi era tot mai greu să inventez scuze ca să pot ieși din casă, pentru că știam că dacă spun că merg la biserică la pocăiți, s-ar fi iscat un scandal sau ar fi răs toți de mine. La liceu urma un nou bal. Am mers, însă niciodată nu m-am simțit mai incomod. Nu-mi găseam deloc locul și parcă mă simțeam vinovată de acest joc dublu. Știam că trebuie să aleg. A urmat o luptă deloc ușoară în interiorul meu, puneam în balanță tot felul de argumente pro și contra bisericii și nu reușeam să ajung la un rezultat.

Într-o zi, Ema a venit la mine în clasă foarte încântată că are să-mi dea o veste. Astfel, mi-a spus la ureche că la Elim începe săptămâna de evanghelizare. Mă bucuram și mă îngrijoram în același timp: Ce scuze mai inventez acasă? Îmi era tot mai greu să mint așa că un simplu: „Sunt cu Ema” îl speram salvator. Am mers luni, marți și miercuri la biserică, iar joi Ema m-a anunțat că nu poate veni, dar că vom merge în restul zilelor. Am hotărât să nu merg nici eu, însă când s-a apropiat ora începerii programului, m-am îmbrăcat și am plecat la biserică. M-am așezat undeva la balcon și urmăream foarte mișcată programul. Simțeam că se întâmplă ceva cu mine, îmi venea să plâng, dar îmi era rușine. Totul mi se părea extraordinar de frumos în acea seară, cântările, poeziile, totul descria un Isus blând și iertător care așteaptă cu brațele deschise pe oricine acceptă chemarea Lui, promițând că „niciodată nu-l va lăsa, nicicând nu-l va părăsi”. Păstorul ne-a îndemnat la rugăciune, apoi a întrebat dacă este cineva care vrea să-L primească pe Isus în inimă și să arate acest lucru coborând la amvon. Vroiam să merg, dar îmi veneau tot felul de gânduri: „Dacă te vede cineva cunoscut?”, „Cum să mergi, că doar ești în pantaloni?” (nu știi de unde mi-a venit dintr-o dată ideea că n-ar trebui să merg în pantaloni, pentru că nu mi-a spus nimeni niciodată), „Dacă va râde cineva de tine?” Și tot așa satan își făcea treaba și mă ținea legată de picioare. Păstorul a repetat de câteva ori chemarea, ca apoi să spună că va face ultima chemare adăugând „cine se rușinează de Cristos și El se va rușina de acesta în fața Tatălui”. Nici nu mai știu cum am reușit să cobor așa de repede scările care mă despărteau de Mântuitorul meu, dar o dată ajunsă la amvon am înălțat cea mai fierbinte și sinceră rugăciune de iertare. Nu știam exact cum să mă rog, de aceea spuneam

exact ce aveam pe inimă, iar lacrimile cădeau în continuu lăsând în urma lor o mare de pace. S-a terminat rugăciunea, iar eu eram așa de fericită, parcă tot golul din mine s-a umplut dintr-o dată. Știam că în momentul acela am ales să încep o nouă viață și nu îmi era deloc frică, pentru că acum nu mai eram singură.

A doua zi i-am zis prietenei mele ce s-a întâmplat și s-a bucurat foarte mult. A urmat un timp în care am mers constant la biserică, am început să citesc Biblia și să înțeleg tot mai multe lucruri. Am renunțat total la tot ce reprezenta bal sau discotecă, iar colegii mei erau șocați de schimbarea mea. La întrebările lor în legătură cu ce am pățit le răspundeam simplu: „Acum merg la biserică”. Unii făceau glume pe seama mea, alții veneau și mă mai întrebau lucruri din Biblie, iar eu încercam, în măsura în care puteam, să le răspund. În toate lucrurile mă bucuram că îi sunt și eu foloșitoare Domnului cumva. Într-o seară, la Elim, s-a făcut anunț că va urma un botez în apă. În aceeași seară mi-am luat cererea și am completat-o. Acasă le spusese de ceva timp că merg la biserică, răspunsul a fost: „Bine, dar vezi să nu te pocăiești!” după care au început toți să râdă. Nu m-am supărat deloc, chiar am zâmbit și eu cu ei gândindu-mă că eu m-am pocăit deja...Pe la sfârșitul lui mai, Ema m-a întrebat dacă nu vreau să mergem la stăruință. Știam câteva lucruri despre Duhul Sfânt, dar nu prea multe și nu mai fusesem niciodată la o astfel de rugăciune. Am mers, iar Domnul m-a botezat cu Duhul Său cel Sfânt chiar în acea seară...Am fost atât de fericită încât mi se părea că zbor pe drumul spre casă, îl simțeam pe Domnul atât de aproape, mi se părea că dacă întind mâna îl pot atinge...

Cu o lună înainte de botez am trecut pe la mama pe la lucru. Uitându-se la mine în geantă mi-a găsit niște notițe (mergeam la cursurile de cateheza) și m-a întrebat speriată ce e cu ele. Luată prin surprindere, i-am dat un răspuns vag cum că sunt de la biserică, că eu merg cu Ema... Ea m-a întrerupt spunându-mi că, dacă vreodată aude că mă pocăiesc, pot să nu mă mai consider fiica ei. Am rămas fără cuvinte, îmi venea să plâng pentru că îmi era frică să nu-L fi supărat pe Domnul meu pentru că n-am spus tot adevărul fără să mă gândesc la consecințe, dar m-am liniștit și m-am gândit că se va rezolva totul. Așa că am decis să postesc și să mă rog pentru mama. Cu o săptămână înainte de botez am mers din nou la mama în vizită (pentru că nu locuim împreună). Înainte să plec i-am spus că am ceva important să-i spun și anume că duminică eu voi lua botezul la pocăiți. Acum așteptam reacția ei...Și știți ce mi-a răspuns? „Vai, Alis, mă bucur așa de mult pentru tine...” Credeam că nu aud bine. Cu doar câteva săptămâni în urmă mi-a dat un cu totul alt răspuns, iar acum... Dar am înțeles că Domnul meu e cu mine.

Ziua botezului a fost una din cele mai frumoase din viața mea. Mama, bunica, bunicul și sora mea erau acolo, precum și o mulțime de prieteni. Eram din nou mai mult decât fericită...Am uitat cu totul visul meu de a studia la liceul J. L. Calderon. În schimb, m-am transferat la liceul creștin Logos.

Au trecut 4 ani de la botez, iar viața mi-a fost presărată cu nenumărate binecuvântări, iar soțul meu e cea mai mare dintre acestea.

Îi mulțumesc Domnului meu pentru toate lucrurile.

Alisia Cristea

SĂ NE CUNOAȘTEM UNII PE ALȚII...

O altă familie implicată în lucrarea Domnului de la Biserica „Poarta Cerului” este familia Moldovan Paul & Mihaela.

Fratele Paul (25 de ani) slujește ca diacon atât în biserica noastră, cât și în Biserica Penticostală din Buziaș, jud. Timiș - în creșterea spirituală a căreia s-a implicat cu multă dedicare în ultimii ani. Pe lângă slujba de diacon, Domnul l-a înzestrat pe fratele Paul cu o chemare specială, și anume aceea de a se ocupa de tineri, astfel că el este responsabil în biserica „Poarta Cerului” de lucrarea cu tinerii, fiind liderul acestui departament.

Cea pe care fratele Paul a ales-o să-i fie soție este sora Mihaela (25 de ani), iar Dumnezeu a confirmat unirea lor dându-le binecuvântarea ca nouă familie în data de 3 august 2002, la Sebiș, jud. Arad. Mai apoi, familia Moldovan a fost binecuvântată de Domnul cu o fetiță - Alexandra (3 ani), care este bucuria părinților ei.

La rugămintea de a exprima în câteva cuvinte caracteristicile și principiile familiei lor, fratele Paul și sora Mihaela au spus : „Credem că o relație de familie nu se întreține prin dreptate, ci prin dragoste.”

Fie ca mâna Domnului să vegheze asupra acestei familii, să le dăruiască multe binecuvântări și să le țină mereu aprinsă dragostea !

RUGĂ DE COPIL

TATĂL MEU DE SUS,
TE ROG PRIN ISUS,
DĂ-MI CREDINȚĂ, MINTE
CA SĂ FIU CUMINTE.
DĂ-MI ȘI SĂNĂTATE,
IARTĂ-MI DE PĂCATE,
INIMIOARA MEA
VREAU SĂ FIE A TA.
MAI DĂ-MI ȘI MÂNCARE
CA SĂ CRESC MAI MARE.
EU ÎȚI MULȚUMESC;
ȚIE SĂ-ȚI SERVESC
VREAU TOT MAI DEPLIN.
FII SLĂVIT! AMIN.

DUMITRU VIORIC